

Arrest

nr. 145 891 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 2 februari 2013 op heterdaad betrapt bij diefstal.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 2 februari 2013 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 3 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie D.(...) P.(...)- Administratief Deskundige wordt aan de persoon die verklaart zich H.(...), H.(...) te noemen, geboren te (...) op (...), en welke verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten

Duitland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekentand, Hongarije, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen

n 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

n 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

n artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

• artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven"

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feiten waarvoor hij is veroordeeld op 14/10/2011 tot een jaar gevangenis door de correctionele rechtbank van Antwerpen

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene is gekend onder verschillende aliases : Palestijnse en Algerijnse nationaliteiten Betrokkene geeft een valse identiteit (H.(...), H.(...), van Belgische nationaliteit)

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 01/07/2009, 16/02/2010, 21/02/2011, 27/03/2011, 25/06/2011, 11/08/2011, 23/11/2011 en 29/06/2012

(...)

■ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

■ 10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan ;

■ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

M En vertu de [article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:

M1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ; M2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België, er bestaat een risico op onderduiken. bovendien heeft hij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, reden waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Dat de administratieve overheid gehouden is, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging moet nemen op het moment dat het beslist. Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door artikel 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt verder dat een inreisverbod kan worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het inreisverbod niet op een afdoende wijze heeft gemotiveerd, met schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Verzoeker verblijft reeds vele jaren in België. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt nergens uit. Zij verwijst uitsluitend naar het feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft, dat er een mogelijkheid zou bestaan op onderduiken en dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker stelt dat hij niet terug kan keren naar zijn land van herkomst omwille van het gevaar dat hij daar zou lopen. Rekening houdend met het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis is van het feit dat verzoeker afkomstig is uit Palestina diende zij te verantwoorden waarom er, gelet op de algemene situatie in het land van herkomst zoals goed gekend door verwerende partij, geen schending zou kunnen zijn van artikel 3 EVRM bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Gelet op artikel 74/11, §3 in fine van de Vreemdelingenwet diende de Dienst Vreemdelingenzaken zich te onthouden van een inreisverbod, minstens diende ze te motiveren waarom volgens haar tot een inreisverbod mogelijk zou zijn.

Dat een terugleiding van verzoeker een onmenselijke behandeling zou uitmaken en in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM dat een verbod instelt op een onmenselijke behandeling. Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorzien gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78;

EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Evenmin wordt er verantwoord waarom de bescherming van het gezinsleven van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen het beweerd gevaar voor de openbare orde of waarom in casu een inreisverbod verantwoord zou zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken dient de nodige afweging met artikel 8 EVRM te maken en dient aan te tonen dat verzoeker een actuele dreiging vormt aan de hand van zijn persoonlijk gedrag. Zij diende aldus concreet aan te geven op welke wijze de actuele dreiging van verzoeker niet zou kunnen opwegen tegen de concrete familiale en persoonlijke belangen. Verzoeker verblijft reeds jaren in België en heeft getracht om zich te integreren. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke situatie van verzoeker daadwerkelijk in beschouwing heeft genomen blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Dat het geenszins bewezen is dat de verwijdering van verzoeker, die reeds vele jaren in België verblijft en wiens sociaal netwerk zich volledig in België bevindt, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privé- en familiaal leven zeer ernstig aan te tasten. Dat aldus van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de rechtspraak omtrent artikel 8 EVRM van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, op onvoldoende wijze een afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het respecteren van het recht op een familiaal leven, en anderzijds het belang van de Belgische openbare orde, en dat de bestreden beslissing geen dwingende noodzaak is voor de openbare veiligheid.

Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht alsook van artikel 3 en 8 EVRM."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3. De bevelscomponent van de bestreden beslissing is gestoeld op het geschonden geachte artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° (...) bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"

4.4. Verzoeker betwist in zijn middel geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij niet in het bezit is van een geldig identiteits- of reisdocument en dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan diefstal. Deze vaststellingen volstaan om het bevel om het grondgebied te kunnen schragen in het licht van de specifieke gronden die in artikel 7 van de vreemdelingenwet zijn opgenomen.

4.5. Verzoeker beweert echter dat zijn verwijdering een mogelijke schending van een fundamenteel recht zou teweegbrengen, zoals bedoeld in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

4.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Verzoeker beweert dat er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van zijn afkomst uit Palestina, maar hij brengt geen enkel gegeven aan dat toelaat dit eventuele risico in te schatten. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen en laat na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144 754).

4.7. Tevens meent verzoeker dat de verwijdering van verzoeker *“van aard is om zijn privé- en familiaal leven zeer ernstig aan te tasten”* en dus zou indruisen tegen zijn recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen privé- en gezinsleven' uit het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied ervan. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé-, familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte bindingen in het land van verblijf.

4.8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanreikt dat zou wijzen op het bestaan van een werkelijk privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de Staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin of privé-leven slechts vereist indien er sprake is van een privé- of gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

4.9. Het inreisverbod waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat is gestoeld op het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoeker betwist noch weerlegt dat hij reeds eerder acht bevelen betekend kreeg om het grondgebied te verlaten en dat in het huidige bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus op goede gronden een inreisverbod van maximum drie jaar opleggen. Verzoeker meent dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn specifieke omstandigheden. Hierbij verwijst verzoeker naar de duur van zijn verblijf in België, de onveiligheid in zijn land van herkomst en zijn familiale en persoonlijke belangen. De Raad merkt echter op dat verzoeker geen enkele van deze elementen staft en nergens aangeeft welke impact deze elementen zouden hebben op de duur van het inreisverbod of op de beslissing om hem een inreisverbod op te leggen, waardoor hij niet aannemelijk maakt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet werd miskend.

4.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 of 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN